

Mạng Trường, Đi Chết Đi!

Contents

Mạng Trường, Đi Chết Đi!	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5	7
6. Chương 6	8
7. Chương 7	9
8. Chương 8	10
9. Chương 9	12
10. Chương 10	13
11. Chương 11: Phiên Ngoại: W Bán Dâm	15

Mạng Trường, Đi Chết Đi!

Giới thiệu

Thể loại: đoản văn nhiều chương, vườn trường, mặt than giảng viên công X học sinh thụ, HEEdit: Lục Hiểu Diệp“Mạng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mang-truong-di-chet-di>

1. Chương 1

“Mạng trường, đi chết đi! Em gái người lại rút mạng!” Hoàng Doanh hai tay vỗ vào bàn, mặc dù cái hân muốn vỗ là máy tính xách tay, bất quá may là hân không tức quá vung tay bừa bãi, nếu không làm hỏng máy tính, cuối cùng chịu khổ lại chính là hân.

“Hoàng tặc mao, lại từ biệt Internet nữa à. Không nên tức giận, không đáng, mạng trường khá là dỏm. Đến đến, chúng ta đánh bài.” Bạn cùng phòng Ngụy Vô bị Hoàng Doanh đột nhiên vỗ bàn dọa nạt, vừa nhảy vừa vỗ ngực gọi người lại đánh bài.

“Đúng, ai mà không biết mạng trường thường xuyên bị rút, mày cũng đừng bỏ rơi bạn bè cả ngày.” Một bạn cùng phòng khác - Tiểu Tứ Tử cũng phụ họa nói theo.

“Không đánh, không đánh, tao ra ngoài nạp tiền mạng, thuận tiện hỏi quản lý viên xem rút cục thế nào. Sát! Đã ăn tiền không nên làm việc như heo!” Hoàng Doanh mắng chửi đi ra khỏi phòng, bạn cùng phòng thấy cũng không trách, xoay người tiếp tục trận đấu địa chủ của bọn họ.

Mạng trường tàn bạo bị cắt dài hạn, Hoàng Doanh cũng không phải không muốn khoan dung, trước đó đã đến phòng điều hành hỏi qua, nhưng nghiệp vụ viên nói, mạng của tòa ký túc xá đối diện không được bảo

đảm.

“F*ck!” Hoàng Doanh bên đi bên mắng.

Gần đây mạng trường càng lúc càng lợi hại, bình thường tốc độ chậm không nói, bây giờ kể cả QQ cũng không thể lên. Hắn không chỉ lên QQ để dạo, hừ! Một lúc lâu sau, trang mạng cũng mở được. Vừa thấy trạng thái kết nối, được lắm gia hỏa nhà người! Tiền đã trả rồi mà lại tiếp tục rút mạng ư!

Đóng tiền xong, Hoàng Doanh nhìn em gái thu ngân khả ái, hỏi: “Hey, gần đây mạng trường của các người thế nào a? Kể cả không lên mạng cũng trừ tiền.”

Cô thu ngân đầu cũng không ngẩng, xa cách nói: “Không biết, tôi không quan tâm.”

Hoàng Doanh đang muốn bộc phát, chợt thấy cánh cửa sau bàn thu ngân mở ra, một soái ca từ bên trong đi ra.

Cô thu ngân nghe thấy tiếng vang từ phía sau, liền đứng lên xoay người tiến đến thăm hỏi: “Thầy Ngô, vất vả cho thầy a. Nhìn thầy xem, đều ra nhiều mồ hôi như thế, tôi giúp thầy lau một chút...” đang nói liền muốn đem móng heo của mình đến trên mặt soái ca.

Ngô Hàn Thao nghiêng đầu, có chút không nhin được nói: “Không cần, đã sửa được rồi.” vừa nói vừa cầm lấy áo khoác trên ghế muốn lập tức rời đi.

Hoàng Doanh cũng không nhanh chóng rời khỏi mà đứng ở bên cạnh xem kịch vui.

Thao! Nữ nhân kia tưởng ả là thần tượng phim ảnh sao?! Lại giúp người ta lau mồ hôi... Làm ơn đi, mê trai cũng phải có giới hạn chứ. Ờ!

Đang nói thầm trong lòng, Hoàng Doanh không chú ý tới có người đi về phía mình.

“Hoàng Doanh.” Người nọ đột nhiên kêu lên.

“A! thầy, thầy Ngô!” Sau khi nhìn rõ người nọ, Hoàng Doanh kinh ngạc một chút, “Thầy Ngô khỏe thầy Ngô em có việc thầy Ngô em đi trước thầy Ngô hẹn gặp lại!” Hoàng Doanh nói chuyện không có lấy dấu chấm câu, nói xong liền muốn bơi mỡ vào lòng bàn chân chuồn mắt, sao lại có thể gặp phải giảng viên của mình ở đây a.

Hoàng Doanh người này từ nhỏ đến lớn có một tật xấu, chính là chỉ cần ở riêng với lão sư thì liền trở nên khẩn trương. Tuy nói thầy Ngô này chỉ lớn hơn hắn vài tuổi, nhưng hắn vẫn cứ cảm thấy khó xử. May mà trừ phi cần thiết, hắn và giảng viên căn bản là mười ngày nửa tháng cũng không cần gặp mặt, sao lại nghĩ đến hôm nay bị tóm được tại chỗ này, hơn nữa hắn còn vừa xem được kịch hay của y.

“Gấp cái gì? Nghe được em ở đây nói về mạng trường, thế nào?” Ngô Hàn Thao nhíu mày nhìn Hoàng Doanh rõ ràng nói chuyện mất tự nhiên, lại giơ tay trái lên nhìn thoáng qua, tiếp theo không hề nói lí do kéo tay Hoàng Doanh ra khỏi cửa, “Đi, ăn cơm trước.”

“Hey?!” Hoàng Doanh thật sự không dám dùng sức tránh, chỉ thấy cảm thấy nơi bị Ngô Hàn Thao nắm lấy, một cổ ả áp xuyên qua lớp áo mỏng truyền vào người mình.

F*ck mạng trường! Dem Hoàng Doanh đẩy đến hoàn cảnh này đều do mạng trường, nếu như không phải tại nó, hôm nay có thể gặp phải Ngô Hàn Thao sao!

2. Chương 2

Hoàng Doanh ăn xong một bữa cơm không rõ mùi vị, trong lúc đối diện ánh mắt người nào đó, vẫn khiến Hoàng Doanh áp lực đến ngẩng đầu không nổi. Sau bữa cơm, hắn cảm thấy cổ mình sắp không thẳng nổi nữa rồi, thế là nhin không được cho cái cổ “trước sau trái phải xoay một vòng”.

Một bên Ngô Hàn Thao nhìn động tác của Hoàng Doanh bất giác có chút buồn cười, mặc dù chỉ là nhếch khóe môi một cái, nhưng cũng đủ làm Hoàng Doanh thấy choáng váng.

Có thể không ngây ngốc sao, thầy Ngô mặt lạnh trong truyền thuyết cứ nhiên nở nụ cười, đúng ra phải chụp lại cho anh em nhìn một cái, bằng sơn ngàn năm tan chảy a, mặc dù chỉ là một góc nhỏ.

Nói cách khác, Ngô Hàn Thao cười lên đặc biệt đẹp, cảm giác như cả người y đều đột nhiên bừng sáng. Nếu như bị em gái thu ngân mạng trường kia nhìn thấy, không chừng lại quần lấy không buông tay.

“Thế nào? Cổ khó chịu?”

Hoàng Doanh đang suy nghĩ vấn đề, phía sau đột nhiên bị một bàn tay chạm vào, sợ hãi vội vàng tránh bàn tay lạnh lẽo.

Nhìn bàn tay vẫn còn lơ lửng giữa không trung, Hoàng Doanh lúc này mới nhận ra phản ứng của mình hình như có chút hơi quá, để giờ tạo thành tình huống ngượng ngùng. Ngay sau đó vội vàng cười nói: “Không, không có gì, em cử động một chút, ha ha ha.”

Ngô Hàn Thao thả tay xuống, nhìn Hoàng Doanh một cái, cũng không nói gì đi về phía trước. Hoàng Doanh ở phía sau căng thẳng như cô gái nhỏ mới lấy chồng, bảo trì khoảng cách, trong lòng không ngừng kêu khổ.

Hey, hướng đi không đúng a, này không giống như là đi ra bãi đậu xe, giống như đi về hướng ký túc xá của mình... Không phải chứ! Ngô Hàn Thao đây là muốn đưa mình về phòng?!

Hoàng Doanh lúc này thật sự rất muốn đi về phía trước lên tiếng khuyên y, không cần tiến mình. Thế nhưng người ta cũng không nói là sẽ đưa mình về phòng, hơn nữa vừa này chính mình đã khiến cho không khí rất ngượng ngùng, lại nói như vậy, còn chưa chờ mình trở lại phòng ngủ, phỏng chừng đã bị khí lạnh từ Ngô Hàn Thao đông chết.

Nghĩ đến đó, Hoàng Doanh đột nhiên nhận không được mà rét run. Nội tâm khóc thét: mình không nên cùng thầy Ngô ở riêng với nhau a a!

Thật vất vả mới tới dưới lầu ký túc xá, Ngô Hàn Thao cuối cùng cũng dừng lại bên cạnh đèn đường mờ ảo, quay lại nhìn Hoàng Doanh mãi mê nhìn xuống dưới chân mà đụng phải lồng ngực mình.

“A! Ngô, thầy Ngô đi!” Hoàng Doanh che lấy mũi bị đụng trúng lùi về một bước. Thật là đau a, trong ngực người nợ giấu kim cương sao!

“Lấy xuống đi.” Ngô Hàn Thao đột nhiên nói.

“Cái gì?” Hoàng Doanh có chút không nắm bắt được, tư duy của người này cũng thật đi trước thời đại đi.

“Tay.” Nếu không phải vì dưới lầu ký túc xá quá nhiều người qua lại, thấy hai mắt Hoàng Doanh ngập nước, Ngô Hàn Thao đã sớm trực tiếp cầm lấy tay đang che lấy mũi của Hoàng Doanh.

“Nga.” Sau khi hiểu rõ, Hoàng Doanh buông tay che mũi ra, cái đau cũng dần qua.

“Xin lỗi.” Ngô Hàn Thao nhìn mũi Hoàng Doanh một chút, cũng may, không có đỏ lên. Ngay lúc định nhắc nhở hắn thì hắn đã đụng trúng mình.

“Ể?” Người nợ nợ mình cái gì a.

“Đã sửa được rồi, hẹn gặp lại.” Bỏ lại câu này, Ngô Hàn Thao liền quay người đi.

“A? Ngô, thầy Ngô, hẹn gặp lại!” Hoàng Doanh khó hiểu nhìn theo bóng lưng Ngô Hàn Thao rời khỏi, nhớ lại những chuyện xảy ra liên tiếp từ lúc xế chiều đến bây giờ. Nhéo nhéo cái cổ tê cứng, a, quả nhiên, một mình ở cùng với thầy giáo là mệt nhất.

3. Chương 3

Trở về phòng, không nói một lời nhìn đám bạn cùng phòng từ đầu địa chủ chuyển sang “Xì dách”, Hoàng Doanh rửa mặt xong liền bò lên giường, mở máy tính.

“Hô, cuối cùng cũng khôi phục bình thường.” Hoàng Doanh tự mình lẩm bẩm, đột nhiên nhớ tới câu nói cuối cùng kia của Ngô Hàn Thao “Đã sửa được rồi”, thì ra là chỉ mạng trường a.

Thật không biết là do tư duy của y đi trước thời đại, hay do chính mình phản ứng quá chậm.

Kỹ thuật máy tính của Ngô Hàn Thao quả thật nổi danh, ban quản lí mạng trường sớm đã tìm y giúp việc chỉnh sửa thiết bị.

Thế là, tâm tình của Hoàng Doanh không hiểu sao trở nên tốt hơn, đăng lên diễn đàn trường một trạng thái.

[Người mới cầu che chở bị mạng trường tàn bạo dồn ép, có hay không a!!]

Lâu 1, [Hoàng Oanh Đả Tương Du]: RT, người mới, cầu tán dương cầu che chở cầu bao dưỡng!

Lâu 2, [Không Rõ Đoán Bừa]: Bị mạng trường tàn bạo dồn ép +1, coi thường lâu trên!

Lâu 3, [Du A Mại Lang Quân]: Đoán đoán +2 ~O (_)O

~Lâu 4, [Whtwithxx]: Oanh gì đó, em muốn che chở? Chỉ bao không dưỡng được không?

Lâu 5, [Cảnh Hoa Thôn Sơn]:... Ta đây chỉ biết khoa kỹ thuật có nhiều gian tình, vậy xem

~Lâu 6, [Hoàng Oanh Đả Tương Du]: Sát! Lão tử phong (ấn) các người!!!

Lâu 7, [Whtwithxx]: ——

Lâu 8, [Cảnh Hoa Thôn Sơn]: Ôm đùi ~ Oanh tỷ, người là muốn phong hay là bị phong a?! Ha ha ha ha

~Lâu 9 [Hoàng Oanh Đả Tương Du] (#)

Lâu 10 [Hoa Hoa Bị Bao]: Oanh tỷ! Quả là không hiền hậu! Cư nhiên lấy việc công trả thù riêng! Cầu giải phong a a

~Lâu 11 [Whtwithxx]: Không có ý tứ, muốn giải phong đợi ngày mai đi.

Lâu 12 [Hoàng Oanh Đả Tương Du]: oa ha ha ha ha ha

...

“Nhìn Hoàng thô lỗ choáng váng kìa.” Tên bạn cùng phòng nhìn về phía Hoàng Doanh cười khúc khích.

“Choáng váng, đã sớm choáng váng... Uy! Tiểu Tứ Tử ra bài!”

Bài post lạnh lẽo trong chốc lát, đột nhiên QQ vang lên tiếng tích tích. Hoàng Doanh nhìn vào góc phải bên dưới màn hình, phát hiện biểu tượng W chớp chớp.

[Whtwithxx]: Hai tuần nay em đã đến trễ lớp thầy Trầm 5 lần, nghỉ học không phép 3 lần, còn có lần nữa, em chỉ cần chờ bị đánh rớt cuối kỳ.

[Hoàng Oanh Đả Tương Du]: Thao! Anh rốt cuộc là ai? Sao chuyện gì của tôi anh cũng biết?!

Tựa như lần trước ở Đại hội Thể thao, mình thi nhảy cao thì dùng kiểu nhảy lưng, giải nhất cũng tới tay rồi, thế nhưng thắt lưng bị thương, buổi tối hôm đó W nhắn tin nhắc nhở mình thoa thuốc. Còn có lần trước mình được nhận giải Cá nhân tiên tiến, cũng là W nhắc nhở mình đi nhận phần thưởng.

Thế nhưng mỗi lần hỏi y là ai, y cái gì cũng không nói. Nghĩ đến đây, Hoàng Doanh lại thấy W tiếp tục nhắn tin.

[Whtwithxx]: Muốn biết cái gì? Cầu anh a.

[Hoàng Oanh Đả Tương Du]: Cầu anh a... Em gái anh! Cưng nhiên dám đùa bỡn lão tử! Nói! Anh có phải cùng lớp bọn tôi hay không?!

[Whtwithxx]: Có thể cho là có cũng có thể là không

[Hoàng Oanh Đả Tương Du]:... Thao! Phải thì phải, không phải thì không phải! Giả vờ cái gì!

[Whtwithxx]: Nếu ở ngoài đời em cũng dám nói chuyện với anh như vậy thì càng đáng yêu!

Hoàng Doanh nhìn lời này, má hơi biến hồng. Đáng yêu con mịe người! Lão tử không phải con gái!

Nhất thời không biết phải trả lời làm sao, Hoàng Doanh đơn giản trực tiếp rời khỏi QQ, tắt máy tính.

W nói ở ngoài đời... Có phải mình đã từng gặp qua y? Hơn nữa rất có thể đã nói qua vài câu?! Thao! Không phải là đối phương nhận ra mình chứ! Đây không phải là trả thù mình đi, đùa giỡn mình như mèo vờn chuột!

Càng nghĩ càng không cam lòng, phải tìm cách khiến W lộ mặt mới được. Trước khi ngủ Hoàng Doanh vẫn cứ nghĩ đến vấn đề W rốt cuộc là ai.

4. Chương 4

“Thật xấu hổ, đi nhầm lớp rồi!” Hoàng Doanh thở ra ngụm lớn chạy vào phòng học, nhưng phát hiện người đang đứng trong lớp không phải là thầy Trầm, cư nhiên lại là giảng viên Ngô Hàn Thao.

Ánh mắt mọi người trong lớp đổ dồn về kẻ đang tiến thoái lưỡng nan ngoài cửa.

Một lát sau, Hoàng Doanh tiến vào phòng.

“Cái...”

“Thầy Trầm có việc, nhờ tôi dạy tiết này.” Không đợi Hoàng Doanh nói xong, Ngô Hàn Thao lại giải thích nguyên nhân hẩn xuất hiện ở phòng học này.

Thực ra, trong hai tiết này, Ngô Hàn Thao giảng nội dung gì, Hoàng Doanh một câu cũng không nghe lọt, trong đầu hồi tưởng lại giấc mộng kỳ lạ tối hôm qua.

Bất quá, buổi chiều hôm qua chỉ là ngẫu nhiên gặp phải Ngô Hàn Thao mà thôi, sao lại nằm mơ thấy y chứ?

Khi thức dậy vẫn còn nhớ rõ nội dung giấc mơ, nhưng bỗng nhiên nhớ đến hôm qua W nói nếu mình còn đến trễ tiết thầy Trầm thì sẽ bị đánh rớt. Vừa nhìn thời gian trên điện thoại, Hoàng Doanh liền tùy tiện rửa mặt chải đầu xong ra khỏi phòng ngủ. Cũng sắp phải đi thực tập rồi, nếu cuối kỳ lại không đậu, còn phải thi lại vân vân, không rắc rối đến chết!

“Hoàng Doanh.”

Nội dung giấc mộng kia cũng đã sớm vì lo chạy mà quên mất, chỉ thấy giấc mộng kia rất ly kỳ đi!

“Hoàng Doanh!”

“Có!” Đột nhiên nghe có người gọi tên mình, Hoàng Doanh tưởng Ngô Hàn Thao điểm danh, thế là lớn tiếng trả lời, lại nghe thấy tiếng cười của mấy nữ sinh xung quanh.

“Ở lại sau giờ học một chút.” Ngô Hàn Thao nói xong, khóe miệng hơi giật.

“Nha.” Hai má Hoàng Doanh đỏ rực, ghé vào trên bàn, chôn đầu vào sách. Sát! Hẩn mới không có xấu hổ! Không phải sáng hôm nay đã như vậy hai lần sao!

Sau giờ học, mọi người rời đi không lâu, chỉ còn Hoàng Doanh không biết gì đang ghé vào trên bàn thiếp đi.

Ngô Hàn Thao đến gần người nọ, nhìn kỹ gương mặt đang ngủ, nhin không được nhẹ nhàng đặt tay lên má hắn.

Hoàng Doanh lại nằm mơ, trong mộng hắn nhìn thấy một người ở xa xa, về sau mặt mày người nọ càng lúc càng rõ ràng... Ngô Hàn Thao!

Bỗng nhiên cảm thấy trên mặt có cái gì đó, ngứa ngứa, Hoàng Doanh một tay lấy nó xuống, chớp chớp con mắt, từ từ mở to mắt nhìn rõ gương mặt phía trước, tim “Thùng thùng” tăng nhanh tốc độ. Sau đó xoay đầu nhìn xung quanh lớp, đã sớm không còn ai.

Cảm thấy trên tay có gì đó hơi chuyển động, Hoàng Doanh cúi đầu nhìn một cái, lập tức buông lỏng, nhưng rồi không dám nhìn lên.

“Thầy, thầy Ngô...” Hoàng Doanh khẩn trương muốn chết. Thảm rồi! Sao lại ngủ quên trong lớp!

“Ngày hôm qua ngủ rất muộn?” Thấy trên vành mắt Hoàng doanh có quầng thâm, Ngô Hàn Thao hơi chau mày.

“Không... Ân, hơi muộn.” Tối hôm qua nhờ W ban phúc, hắn tắt mạng đi ngủ rất sớm, nhưng bị giấc mộng khó hiểu vùi dập cả đêm. Bất quá vừa vặn cho mình cái lí do ngủ trên lớp, thế là lật lọng thừa nhận.

“Đi, ăn cơm.” Nói xong, Ngô Hàn Thao cũng không đợi Hoàng Doanh trả lời đã xoay người đi trước.

”Hey?! Sao lại đi nữa? Hoàng Doanh vội vàng cầm lấy sách chuẩn bị theo sau, bỗng phát hiện trên trang sách đang mở kia có một chút chất lỏng khả nghi...

Hoàng Doanh bực dọc gãi gãi đầu, chạy theo người đàn ông ở phía cửa.

“Bị giữ lại?! Em gần đây không phạm phải chuyện gì, cùng lắm là thỉnh thoảng đến trễ tiết và vân vân...” Má Hoàng Doanh nhanh chóng ửng hồng, thanh âm càng về sau càng nhỏ.

“Tôi nói là dọn vào trong trường(*), em nghe cho kỹ chứ.” Ngô Hàn Thao nhìn thoáng qua hai gò má phồng phát hồng của Hoàng Doanh, tiếp tục đi ăn.

Nghĩ muốn cắn một cái!

“A?! Đây... Như vậy a...” Quả nhiên, ở riêng với giảng viên thật sự rất khẩn trương a. Hoàng Doanh nhấp một ngụm trà để bình tĩnh trở lại.

“Thế nào?”

“Em sẽ suy nghĩ... Thầy Ngô.” Hoàng Doanh sao lại cảm thấy hai mắt Ngô Hàn Thao sáng lên tựa hồ rất chờ mong mình đáp ứng y.

“Ân.” Ngô Hàn Thao rũ mắt xuống, biết việc này không miễn cưỡng được.

“Tên gốc nhà mày, ở lại trường rất tốt mà!” Ngụy Võ vỗ một cái vào đầu Hoàng Doanh.

“Thật là, không biết mày còn muốn cái gì nữa.” Tiểu tứ tử phụ họa nói.

“Tụi mày biết cái gì?!” Hoàng Doanh có chút buồn bực, tiến vào trong chốn không lên tiếng.

Rất nhiều người muốn ở lại trường, nhưng cũng không có nghĩa là Hoàng Doanh hắn cũng muốn. Không biết vì lí do gì Ngô Hàn Thao muốn đem cơ hội này cho mình, mặc dù trong các phương diện mình đều phát triển không tệ, thế nhưng ném vào một đồng các sinh viên xuất sắc thì không hề nổi bật.

Nặng nề trở mình, Hoàng Doanh buộc mình không được suy nghĩ tiếp, hảo hảo ngủ một giấc, những chuyện còn lại để ngày mai tính tiếp.

(*) Giải thích rõ hơn một chút: ký túc xá mà HD đang ở không nằm trong khuôn viên trường mà nằm đối diện trường thôi (vẫn xài chung mạng với trường), trong trường có khu phòng riêng dành cho giảng viên, các sinh viên ưu tú ở lại để thuận tiện hơn cho việc dạy và học.

5. Chương 5

Ngày hôm sau, trong chớp mắt, Hoàng Doanh đem chuyện đêm hôm trước vớt ra sau đầu, lại lên mạng chơi. Gần đây có nhiều tân sinh viên hơn... Vô nghĩa, thời gian này hằng năm các trường học đều có nhiều tân sinh viên vào.

Hoàng Doanh chợt nhớ tới không lâu sau mình cũng sẽ ra ngoài thực tập, trong đầu nảy ra chủ ý...

Thế là buổi chiều trên diễn đàn trường liền xuất hiện một bài post mới –

[«Đề nghị»Chúng ta gặp nhau không? Mấy người chúng ta cùng nhau tụ họp đi!]

Lâu 1, [Hoàng Oanh Đả Tương Du]: RT, Để chào đón tân sinh viên, tiễn cựu sinh viên. Hoan nghênh mọi người đưa ra ý kiến của mình. PS, những bạn học nào muốn tham gia nhớ nói một tiếng.

Lâu 2, [Wthwithxx]:... Sao em không tìm anh thương lượng việc này một chút?!

Lâu 3, [Hoàng Oanh Đả Tương Du]: Không thấy mở đầu bài post viết hai chữ “Đề nghị” bắt mắt sao?! Ể? Anh đi không? Đi không? Đi đi!

(Hoàng Doanh đột nhiên nghĩ vừa lúc có thể mượn dịp này gặp được W bằng xương bằng thịt, không khỏi có chút kích động, chỉ sợ y không tham gia...)

Lâu 4, [Whtwithxx]:... Ân

Lâu 5, [Cảnh Hoa Thôn Sơn]: A! Hai vị đại nhân đều hiến thân! Tui muốn đi! Báo danh!

Lâu 6, [Hoàng Oanh Đả Tương Du]: Hiến thân?! Có tin ta phong (ấn) người không!! = =

Lâu 7, [Whtwithxx]: Đã phong, muốn giải phong đợi ngày mai.

Lâu 8, [Không Rõ Đoán Bừa]: Đừng chọn thời gian vào cuối tuần, cuối tuần tôi có khóa. PS, vậy xem gian tình.

Lâu 9, [Du A Mại Lang Quân]: Đoán đoán vĩnh viễn +1 ~O (_)O

~Lâu 10, [Hoa Hoa Bị Bao]: Tới rồi a tới rồi!! Người ta nhanh tay gõ nhằm thôi ~~ Ô ô

~~ (>_<>

~~...

Suy nghĩ một chút, Hoàng Doanh khua chuột quanh biểu tượng W vẫn sáng trên QQ.

[Hoàng Oanh Đả Tương Du]: Anh kia ngày đó nhất định phải đến nha, không đến chính là động vật!

[Whtwithxx]: Ân.

Hoàng Doanh không biết vì sao mỗi lần thấy chữ “Ân” đơn giản của W đều có cảm giác quen thuộc kỳ quái. Bất quá, vừa nghĩ tới ngày tụ họp có thể thấy W, cả người lại trở nên kích động một cách khó hiểu.

[Hoàng Oanh Đả Tương Du]: Vậy, hoạt động cụ thể sắp xếp thế nào a?

Hoàng Doanh sờ sờ mũi, nhưng hẳn là đột nhiên nổi cơn muốn tụ họp, cụ thể quá trình hoạt động thế nào một chút cũng không cân nhắc qua, cái gọi là có đầu không não đại khái là chỉ loại người như hắn.

[Whtwithxx]: Ai bảo em không tìm anh thương lượng

[Hoàng Oanh Đả Tương Du]: Tôi bây giờ không phải là đang tìm anh thương, lượng, sao!

[Whtwithxx]: Tụ hội không có gì hay hơn ăn cơm ca hát. Vậy quyết định thứ bảy tuần này, buổi chiều gặp mặt ở “Nguyệt Lượng Quan” KTV, buổi tối liên hoan, mỗi người 100 nguyên, nhiều rút thiếu bù. Ngoài ra, em phải thông báo, những ai muốn tham gia phải nói bọn họ để lại tên thật và số điện thoại.

[Hoàng oanh Đả Tương Du]: Hắc hắc, cảm ơn nhiều.

[Whtwithxx]: Ngoài miệng nói cảm ơn không tính, đợi tới lúc đó anh thu hậu tạ.

[Hoàng Oanh Đả Tương Du]: Thao! Đã biết anh vốn không tốt lành gì!

[Whtwithxx]: Sáng mai em còn có tiết, ăn sớm nghỉ ngơi, đừng tưởng hai quãng thâm trên mắt chính là bảo vật quốc gia.

Hoàng Doanh đang muốn mắng người, lại phát hiện rút mạng QQ!

Sát! Đập phá mạng trường! Đây không phải là lúc cắt mạng a!

6. Chương 6

Thứ bảy, Hoàng Doanh sớm đến “Nguyệt Lượng Quan” KTV rồi thuê phòng. Còn chưa đến chiều, thì có vài ba người bạn đã tới. Làm quen lẫn nhau một chút, dù sao cũng là lần đầu tiên gặp mặt, còn chưa tìm được cảm giác tự nhiên như trên mạng, người nào cũng có chút gượng gạo.

Một lúc sau, mọi người bắt đầu luân phiên tự giới thiệu bản thân, Hoàng Doanh thuận tiện đếm qua số người một chút, tổng cộng hai mươi. Trong những người đã báo danh ngoại trừ “Không rõ đoán bừa” buổi chiều có tiết không đến được, cũng chỉ còn W chưa tới.

Thao! Đây không phải là muốn thừa nước đục thả câu đi! Vốn muốn gọi điện thoại giục y một chút, bắt quá lúc lấy ra di động Hoàng Doanh mới nhớ đến mặc dù W đồng ý tới, thế nhưng không để lại tên thật và số điện thoại như những người khác, bây giờ hẳn phải đi đâu để bắt người a.

“Đồng!” Hoàng Doanh từ trong nhà vệ sinh đi ra, cúi đầu cầm lấy di động chuẩn bị gọi tìm người nói chuyện, vừa xoay người liền gặp phải người không bao giờ muốn gặp.

“Thầy...Ngô, thầy Ngô!” Không đúng, sao gần đây xác suất gặp phải Ngô Hàn Thao lại đột nhiên lớn như vậy.

“Àn.”

“Thầy Ngô cũng đến chỗ này ca hát sao? Ha ha, thật trùng hợp.” Hoàng Doanh cười gượng đến mặt co quắp lại, hận không thể cắn đầu lưỡi của mình, câu hỏi này chẳng phải rất vô nghĩa sao!

“Àn.” Ngô Hàn Thao vạ lần như một trả lời một tiếng, giống như chế độ trả lời tự động trên QQ.

“Bạn của em còn đang đợi, em đi trước, hẹn gặp lại thầy!” Nói xong, Hoàng Doanh dùng hết tốc độ vốn có trở về phòng của mình.

Còn chưa đợi mông hấn cùng sofa thân mật quá lâu, cửa phòng lại bị mở, Hoàng Doanh vừa thấy người, thiếu chút nữa từ sofa nhảy lên.

Người nọ đi thẳng đến chỗ hấn, mọi người xung quanh chào hỏi, cuối cùng cũng không chú ý tới người tiến đến cạnh hấn.

“A, thầy Ngô?” Hoàng Doanh khóc không ra nước mắt, Ngô Hàn Thao này muốn làm gì a?

“Àn.”

“Thầy tìm em có việc gì sao?” Nói xong thì nhanh nhanh rời khỏi đi mà.

“Àn, W.” Ngô Hàn Thao không chỉ phát ra một âm tiết mà còn nhiều hơn một chữ cái.

“Cái gì?” Nghe xong đầu Hoàng Doanh vẫn còn mờ mịt.

“Tôi là W.” Ngô Hàn Thao tục tiếp giải thích.

“Cái gì!” Nếu như nói câu “Cái gì” đầu tiên của Hoàng Doanh là câu hỏi, vậy câu này nghĩa là chần kinh.

“Không có gì.” Ngô Hàn Thao một bộ bình tĩnh ngồi bên cạnh Hoàng Doanh.

“...”

Cả buổi chiều Hoàng Doanh và Ngô Hàn Thao ngồi cùng chỗ tay chân đều như dư thừa! Thao a! Vẫn hiểu kỳ W là ai, không ngờ cứ nhiên được biết W là giảng viên của mình! Này có giống cũng đừng như vậy chứ!

Hoàng Doanh cả người không được tự nhiên, nhịn đến bữa ăn tụ họp buổi tối, còn Ngô Hàn Thao vẫn sét đánh cũng không nhúc nhích theo ngồi bên cạnh hắn. Hai người nói không nhiều lắm, một là do ở cùng giảng viên lại khấn trương. Hoàng Doanh buồn bực uống rượu... W sao lại là Ngô Hàn Thao, Ngô Hàn Thao sao lại là W a... Không được bao lâu, hắn có chút say nhưng vẫn không cự tuyệt rượu mà bạn bè mời.

Ngô Hàn Thao nhìn Hoàng Doanh hơi say, cản lại nam sinh định kính rượu Hoàng Doanh.

Sau bữa cơm, Ngô Hàn Thao sắp xếp mấy người tương đối tỉnh táo đưa những bạn học đã uống say trở về. Cuối cùng mới đỡ lấy Hoàng Doanh uống say chậm rãi đi về hướng trường học.

7. Chương 7

Sau khi đi qua trường học, Hoàng Doanh đứng thẳng người lên, bắt quá cả người vẫn vô lực tựa vào người Ngô Hàn Thao.

“Vì có gì W lại là thầy Ngô, vì có gì thầy Ngô lại là W...” Hoàng Doanh cứ nhắc đi nhắc lại hai câu này.

“...”

“Vì sao lại muốn đối xử tốt với em?!” Hoàng Doanh không khóc, nhưng thanh âm bắt giác có chút nghe ngào, hắn thắc mắc sao người say lại không thể khống chế cảm xúc của mình, không phải nói rượu làm thần kinh tạm thời tê dại sao, thế nhưng hắn lại rõ ràng nhớ kỹ những chuyện kia...

Lần trước, sau khi thi nhảy cao ở đại hội thể thao không cẩn thận bị thương thất lưng, Ngô Hàn Thao là người đầu tiên vọt đến công hắn vào phòng y tế, mà W thì lại nhắc nhở hắn thoa thuốc, lại nhắc nhở hắn không nên đi học trễ, dặn hắn ăn sáng nghỉ ngơi... Mặc dù nói ra cũng không tốt đẹp gì.

Nhưng mà đến hôm nay Hoàng Doanh mới biết, W cứ nhiên là thầy Ngô - Ngô Hàn Thao! Khó trách y lúc nào cũng biết rõ chuyện của mình!

Hoàng Doanh đột nhiên cảm thấy có chút thương tâm... Cô đơn trong một khoảng thời gian dài, khó trách bắt đầu tham luyện phần quan tâm kia, tham luyện sự nhẹ nhàng ấm áp kia, từ một người khác... Tuy nhiên, cuối cùng lại biết được người đó vừa vẫn là giảng viên của mình.

Vậy, có phải, một phần trăm cơ hội cũng không có?

Nghĩ đến đó, Hoàng Doanh đột nhiên cảm thấy muốn cười, cũng thực sự nở nụ cười, dù sao hắn cũng đã uống say, người say điên cuồng một chút, có gì không đúng?! Chỉ là trong mắt mắt hắn không hề có một tia tiếu ý.

Ngô Hàn Thao nhìn Hoàng Doanh dưới ánh trăng cười ha ha như vậy, rốt cục nhịn không được làm chuyện mà y nghĩ muốn làm từ lâu - cúi đầu hung hăng hôn lên môi Hoàng Doanh.

Hoàng Doanh chỉ cảm thấy trên miệng bị một vật gì đó mềm mại chạm vào, mơ hồ nhìn gương mặt phóng lớn trước mắt. Trong đầu lúc này rối rắm những suy nghĩ người nọ là W hay Ngô Hàn Thao... Hơi mở miệng muốn hô hấp, lại bị cái gì đó thừa cơ chui vào trong miệng của mình, không ngừng đảo qua đảo lại, lướt qua mọi góc ngách.

Gió đêm nhẹ nhàng thổi qua, một trận lạnh lẽo ập đến, Hoàng Doanh chợt run lên, lại bị người nọ ôm chặt hơn.

Thật ấm áp...

Cuối cùng đôi môi cũng được người nọ rời khỏi, lại nghe y hô hấp bất ổn ghé vào bên tai mình nói: “Hoàng Doanh, anh thích em!”

Hoàng Doanh nghĩ, nhất định là mình uống say rồi, nếu không sao lại nghe thấy có người tỏ tình với mình. Hơi lắc đầu để tỉnh táo hơn một chút, đầu lại càng choáng váng hơn.

“Chuyện lần trước hỏi em, cân nhắc thế nào rồi?” Ngô Hàn Thao hỏi.

“Chuyện gì?”

“Ở lại trong trường.”

“A, em muốn ở bên ngoài, không muốn ở trong trường, rất chán.”

“Vì sao?”

“Vì sao thích em?” Hoàng Doanh đột nhiên chuyển đề tài trở về ban đầu.

“Chẳng lẽ em cảm thấy thích một người nhất định phải có lí do sao?”

“...” Hoàng Doanh nhất thời không biết nói gì. Thích một người không có lí do chính là lời thoại trong ngôn tình, nhưng trong thực tế rất nhiều người thích một ai đó đối xử tốt với họ, a, nói vậy cũng không chính xác, bằng không sao lại có một số người đối với người mình thích không có yêu cầu gì...

Hoàng Doanh cũng không rõ mình rốt cục là thích theo kiểu nào, hai mươi mấy năm qua đây là lần đầu tiên gặp phải vấn đề này, mà người gây nên vấn đề này lại là một nam nhân.

“Em... không biết. Quá đột ngột, em bây giờ không thể đem W và anh hợp lại làm một, cũng có thể nói em không thể coi anh và thầy Ngô là cùng một người.” Hoàng Doanh suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn đem lời thật trong lòng mình nói ra.

Ngô Hàn Thao chỉ là nhìn thật sâu vào mắt hắn, lời gì cũng không nói, sau đó hướng về phía ký túc xá của Hoàng Doanh mà đi.

“Anh, anh không cần tiễn em.” Hoàng Doanh nhìn ra được Ngô Hàn Thao vừa rồi có chút thất vọng buông thõng vai.

Ngô Hàn Thao hơi ngưng lại bước chân, không để ý tới hắn, rồi lại đi về phía trước.

Hoàng Doanh cũng không biết vì cái gì, nhìn bóng lưng y mà cảm thấy có chút yêu thương, thế là vội vàng chậm chậm chạy theo. Nhưng hắn quên mất mình vẫn chưa hoàn toàn hết say. Mắt thấy chân trái đá chân phải ngã về phía trước, may mà Ngô Hàn Thao nghe thấy phía sau đột nhiên có tiếng bước chân mà quay người lại, nhanh tay kịp thời đỡ được Hoàng Doanh, hắn mới không rơi vào kết cục phải gặm xi-măng.

Ngô Hàn Thao không nhìn đến Hoàng Doanh khẽ vùng vẫy, đem hắn đỡ đến dưới lầu ký túc xá, sau đó cái gì cũng không nói xoay người rời đi.

“Thầy, thầy Ngô, cảm... cảm ơn thầy.” Hoàng Doanh nhìn theo hướng Ngô Hàn Thao rời đi, nói xong, liền mang theo bước chân mệt mỏi quay về phòng ngủ.

8. Chương 8

Hôm sau là chủ nhật, Hoàng Doanh ngủ thẳng đến lúc mặt trời lên cao mới rời giường, sau rửa mặt liền uống ngay một hộp sữa, ăn xong bánh mì nướng vừa mua hôm trước, lại đem cơm sáng ra giải quyết.

Bạn cùng phòng đã sớm ra ngoài chơi, hẹn hò hẹn hò a. Hoàng Doanh ở một mình trong phòng quá nhàm chán, không thể làm gì khác hơn là lên Internet dạo vài vòng, muốn xem thử có chuyện gì mới hay không.

Nhìn thấy hai cái ID của W và hần nằm cạnh nhau ở góc phải màn hình, Hoàng Doanh không khỏi nhớ lại tối hôm qua...

Ngô Hàn Thao thích hần từ lúc nào, sao hần một chút cũng không phát hiện. Đột nhiên trong đầu thoáng qua một ý nghĩ, Hoàng Doanh vội vàng mở nhật ký trò chuyện của hần và W trên QQ, bắt đầu xem từ trang đầu tiên, chậm rãi xem đến nội dung của tối hôm trước. Sau khi xem xong không khỏi giật mình, tựa hồ y thích mình, cũng không phải không thể phát hiện...

Mặc dù hôm qua hần uống say, nhưng cũng không như đa số tiểu thuyết miêu tả là quên hết mọi chuyện, trái lại còn ghi tạc trong lòng, hần nhớ rõ từng biểu tình, mỗi câu nói của Ngô Hàn Thao ngày lúc đó...

Hoàng Doanh chính là muốn nhấp vào QQ của Ngô Hàn Thao để hỏi lại rõ ràng sự tình hôm qua, lại nhận được thông báo tin nhắn gửi đi thất bại hiện lên...

“Mạng trường! Đi chết đi!”

Thật ra từ chủ nhật tuần trước đến bây giờ, mạng trường đã liên tục cắt mấy ngày rồi, dạo này Hoàng Doanh không hề lên mạng nên mới không biết, nhưng đối với kẻ trung bình một ngày lên mạng tám tiếng mà nói đây hoàn toàn là một kỳ tích.

Bất quá vừa vặn gần đây hần đang bận bịu tìm việc làm, mỗi ngày ở bên ngoài chạy qua chạy lại, mệt mỏi muốn chết. Chỉ cần đầu vừa dính vào cái gối là có thể ngủ, cũng không còn thừa tinh lực để lên mạng.

Cuối cùng, sau khi đi phỏng vấn ở ba công ty, Hoàng Doanh được nhận, lần này rốt cục được nghỉ ngơi rồi. Tăng đá lớn trong tâm vừa rơi xuống, Hoàng Doanh cả người nhẹ nhõm không ít, nhưng một khi nhẹ nhõm hần lại cảm thấy không có gì làm, một khi đã không có gì làm thì hần nghĩ tới Internet...

Hoàng Doanh vừa lên diễn đàn đã bị tiêu đề bài post thứ ba làm cho kinh ngạc, lòng nhất thời lạnh đi một nửa.

[Cần được giải thích ID của W ở góc phải màn hình sao đột nhiên lại biến mất? Ai biết chuyện là thế nào không?]

Lâu 1, [Cảnh hoa thôn sơn]: biểu tượng ở góc phải đột nhiên thiếu một người, thoát nhìn rất không quen a ~

Lâu 2, [Du A Mại Lang Quân]: lại nói Oanh tỷ cũng có lúc không thấy bóng dáng. →_→

Lâu 3, [Không Rõ Đoán Bừa]: mạng trường cắt vài ngày, Oanh tỷ liền không lên mạng, bất quá hình như hôm trước đã trở lại.

Lâu 4, [Hoàng Oanh Đả Tương Du]: Sao lại không thấy W?

Lâu 5, [Cảnh Hoa Thôn Sơn]: Tui tui còn tưởng cô biết chứ ~==

Lâu 6, [Hoàng Oanh Đả Tương Du]: Đệt! Sao mà tui biết được!

...

Hoàng Doanh nhìn ID của mình lẻ loi ở góc phải màn hình, không khỏi có chút bức mình, sao W không nói với mình một tiếng mà lại đột nhiên biến mất!

Từ sau cái buổi họp mặt kia, Hoàng Doanh không gặp lại Ngô Hàn Thao, trước khi biết y là W thì thỉnh thoảng lên mạng cũng gặp, thế nhưng bây giờ dù là trên mạng hay ngoài đời cũng không thấy người nọ, hần sắp nghĩ đêm hôm đó căn bản chuyện gì cũng không xảy ra, chẳng lẽ tất cả đều do hần tưởng tượng?

Chán nản mở trang web trường ra kiểm tra xem còn dư bao nhiêu tiền mạng, chỉ còn lại một phần nhỏ, bất quá cũng đủ dùng một khoảng thời gian, nhưng Hoàng Doanh vẫn như bị ma xui quỷ khiến tất máy tính dự định đi đóng tiền mạng.

9. Chương 9

Hoàng Doanh vừa đi tới trước cửa, liền nghe thấy âm thanh nhào nhoẹt của cô thu ngân: “Thầy Ngô, thầy uống trà chanh không? Tôi tự tay pha nha.”

Cất, tự tay pha, cô nói cây chanh cũng là cô tự trồng luôn đi!

“Không uống.”

Nghe tiếng người nọ, Hoàng Doanh dừng bước, nhất thời không biết có nên vào hay không. Hắn còn nhớ rõ những gì Ngô Hàn Thao đã nói đêm đó, cùng với, nụ hôn... Càng nghĩ càng thấy má nóng lên, hắn không phủ nhận, thật ra hắn đến đây để xem coi có thể gặp Ngô Hàn Thao như lần trước hay không. Thế nhưng nếu gặp thì nên thế nào, hắn lại không nghĩ qua.

Bối rối một hồi, Hoàng Doanh vẫn nhìn không được đẩy cửa vào. Nhưng hắn vừa vào cửa, liền thấy nam nhân đứng bên cạnh Ngô Hàn Thao một bộ anh em tốt khoác vai y.

“Tiểu Ngô, đi, tôi mời cậu ăn cơm, lần này lại quấy rầy cậu.” Nam nhân kia cười hì hì nói.

Hoàng Doanh không khỏi chán ghét quay sang phía khác, kỳ thực cũng không chán ghét gì, hắn chỉ là không đếm xỉa ánh mắt Ngô Hàn Thao nhìn về phía mình, buồn bực không tiến lên chào hỏi, đi thẳng đến bàn thu ngân, thanh âm mang theo giận dữ: “Này! Đóng tiền mạng!”

“Thẻ sinh viên! Tiền!” Cô thu ngân cũng không tỏ ra yếu kém trả lời, cùng cách nói chuyện với người nào đó vừa rồi hoàn toàn không giống nhau.

Đóng xong tiền mạng, Hoàng Doanh xoay người, phát hiện Ngô Hàn Thao đứng ở cửa, mà nam nhân đứng bên cạnh y lúc này lại không thấy.

Hoàng Doanh cúi đầu lách qua y, vốn định làm bộ không thấy, nhưng đột nhiên cổ tay bị kéo lại.

“Đi, ăn cơm.” Vẫn là những từ ngữ đơn giản tạo thành câu yêu cầu bá đạo, không cho người khác có bất kì có hội phản đối nào.

Hoàng Doanh yên lặng đi theo, không vùng vẫy cũng không nói chuyện.

Lần này Ngô Hàn Thao lái xe đến, Hoàng Doanh ngăn người bị y nhét vào ghế phó lái.

Chờ hắn định thần trở lại, cả hai đã ngồi trong một phòng ăn của nhà hàng.

“Người kia đâu?” Hoàng Doanh hỏi bằng thanh âm buồn bực.

“Người nào?”

“Người vừa nãy đứng bên cạnh anh.”

“Đi rồi.” Ngô Hàn Thao đột nhiên nhớ lại người Hoàng Doanh đang nói là ai, nhìn lại biểu tình của Hoàng Doanh lúc này, làm như đoán được cái gì, khóe miệng không khỏi hơi nhếch lên.

“Đệt! Có gì mắc cười! Còn nữa, sao anh lại xóa tài khoản?!” Hoàng Doanh nhớ tới sự kiên khiến mình phiền lòng mấy hôm nay, mà nhân vật chính của sự kiện kia lại đang cười mình, không khỏi nhất thời nhanh miệng, cũng tạm thời quên mất đối phương còn là giảng viên của mình.

Ngô Hàn Thao vừa nghe, chỉ hơi sững sốt một chút, rồi lại cười càng thêm tươi, nhìn không được vươn tay xoa đầu đối phương, lại bị đối phương tức giận đẩy ra.

“Không được chà đạp tóc em!”

“Cuối cùng em cũng có thể nói chuyện với anh mà không lắp bắp, hả?”

“Ai... ai lắp bắp!” Chết tiệt! Nhất thời quên mất, lời đã nói ra không thể thu hồi được a!

Ngô Hàn Thao chỉ cười cười mà không đáp lời, lại gấp cho Hoàng Doanh ít thức ăn.

Hoàng Doanh thấy bạn cùng phòng thường nói thầy Ngô mặt than, bây giờ cứ nhiên đối diện mình nở nụ cười vài lần, không phải là cười đến mặt co quắp... Mặc dù y cười lên càng đẹp mắt, bất quá nếu như vẫn bảo trì biểu tình này, bất kể là ai nhìn thấy đều sẽ bị dọa a.

“Thầy, thầy Ngô!” Hoàng Doanh lại bắt đầu lắp bắp.

“Gọi tên anh.” Ngô Hàn Thao hơi nhăn mày, người này lúc nào cũng lắp ba lắp bắp hai chữ “thầy Ngô”, chẳng lẽ mình rất đáng sợ?

“Ngô Hàn Thao?!”

“Àn.”

“Anh đã nói... anh thích em.” Hoàng Doanh dùng câu trần thuật, hẳn cũng không muốn Ngô Hàn Thao đổi ý.

“Em muốn nói gì?” Ngô Hàn Thao để đùa xuống nghiêm chỉnh nghe Hoàng Doanh nói chuyện.

“Chính là... Sao anh lại không lên mạng nữa?” Chủ đề nhất thời chuyển về thời điểm bắt đầu, thì ra tư duy đi trước thời đại cũng có thể truyền nhiễm.

“Gần đây khá bận rộn, không có thời gian quản lí tài khoản.”

“A, còn tưởng... cái... àn... em @# ...” Hoàng Doanh ậm ừ mơ hồ mấy chữ cuối.

“Cái gì?” Ngô Hàn Thao không nghe thấy.

“Em thích anh!” Hoàng Doanh một hơi nói ra, nhất thời nhẹ nhõm hơn nhiều.

Mặc kệ thích một người là có lí do hay không có lí do, cũng không quan tâm y là giảng viên thầy Ngô hay là cái W khi gió gù... Tóm lại chính là đối y có cảm giác...! Hừ!

“Àn.”

Hoàng Doanh có chút xấu hổ, thật vất vả cố lấy dũng khí biểu lộ, mà đối phương chỉ đáp lại một từ như vậy, quả thật bối rối a!

Hoàng Doanh không ăn bao nhiêu thức ăn, nhưng bị nghẹn một bụng tức giận mà no, buồn bực lên xe Ngô Hàn Thao về tới dưới lầu ký túc xá.

Hoàng Doanh đang chuẩn bị xuống xe, đầu đột nhiên bị người chế trụ, còn không đợi hẳn phản ứng, môi đã bị hôn lên.

10. Chương 10

Không nhớ rõ mình và Ngô Hàn Thao có nói lời tạm biệt hay không, Hoàng Doanh ngơ ngơ ngác ngác về tới phòng ngủ, ngơ ngơ ngác ngác rửa mặt xong, ngơ ngơ ngác ngác lên giường mở máy tính.

“Hoàng tặc mao hôm nay thế nào?” Trưởng phòng liếc mắt nhìn bộ dạng không bình thường của Hoàng Doanh.

“Nhìn càng ngốc. Ba theo một!” Tiểu Tứ Tử cũng nhìn đáng vẻ ngơ ngác của Hoàng Doanh một chút, ánh mắt lại dời đến mấy lá bài tốt trên tay mình.

[Đêm nay mặt trời tỏa sáng Mọi người cùng nhau nói chuyện yêu đương! Ha ha ha ha ~~]

Lâu 1, [Hoàng Oanh Đả Tương Du]: lại một người mới cầu tán dương cầu che chở cầu bao dưỡng!

Lâu 2, [Không rõ đoán bừa]: Oanh tỷ, mùa xuân đã sớm qua.

Lâu 3, [Du A Mại Lang Quân]: Mùa xuân tiếp theo còn xa không?

Lâu 4, [Cảnh Hoa Thôn Sơn] Oanh tỹ! Không nên a! Mùa xuân đầu tiên của cô còn chưa nở hoa, sao lại bắt đầu tìm kiếm mùa xuân thứ hai?! Cô làm vậy W chịu sao nổi a?!

Lâu 5, [Hoàng Oanh Đả Tương Du]: Hoa hoa, phong (ấn) cô!

Lâu 6, [Whtwithxx]: Đã phong

Lâu 7, [Hoàng Oanh Đả Tương Du]:... Không phải anh đã xóa tài khoản rồi sao? Làm sao có thể phong!

Lâu 8, [Whtwithxx]: Có một loại chức năng được gọi là ẩn tài khoản.

Lâu 9, [Hoa Hoa Bị Bao]: Tui chỉ biết hai người có gian tình, gian tình vĩnh viễn bất diệt!

...

Âm thanh QQ lại vang lên, Hoàng Doanh thuận tay mở khung chat, không cần đoán cũng biết là ai gửi tin nhắn.

[Whtwithxx]: Ngày mai rảnh không?

[Hoàng Oanh Đả Tương Du]: có...

[Whtwithxx]: Anh đến đón em?

Hoàng Doanh gõ xong hai chữ “Không cần” định gửi đi, lại nhận được thông báo không thể kết nối mạng...

“Mạng trường! Đi chết đi!”

Mạnh mẽ rống xong, đột nhiên chuông điện thoại reo lên, Hoàng Doanh vừa nhìn đến màn hình điện thoại, thấy bên trên là tên “Vu Yêu Vương”. Sững sốt một chút mới phản ứng lại, đây là sau khi khi giảng không bao lâu, hẩn lưu số điện thoại của giảng viên bằng tên này.

“Phốc –” Hoàng Doanh không khỏi bật cười ra tiếng, nhẩn phím nghe.

“Lại rớt mạng hả?” Âm thanh Ngô Hàn Thao từ trong di động truyền đến.

“Ân, anh sửa cái gì, kết quả chẳng phải là lại rớt mạng.” Hoàng Doanh lại nhớ tới buổi trưa ở phòng quản lí mạng trường, thấy tình cảnh nam nhân xa lạ khoác vai Ngô Hàn Thao, không khỏi có chút oán giận nói. Mặc dù hẩn biết rõ hai việc này không hề liên quan tới nhau.

“Thiết bị trung tâm đang tiến hành nâng cấp.”

“Cho nên?” Trước đây mạng trường cũng đã nâng cấp qua, bất quá mạng cũng không nhanh hơn cho lắm.

“Ở chỗ anh có broadband (*).”

“Ê?”

“Có thể phân cho em một nửa.”

“...”

Cuối cùng đương nhiên là Hoàng Doanh không thể thoát khỏi sự hấp dẫn của broadband, hay là không thể thoát khỏi sự hấp dẫn của Ngô Hàn Thao? Bất quá có đánh chết hẩn cũng không thừa nhận, mà bắt đầu dọn đến nhà Ngô Hàn Thao ở chung, dù sao hẩn cũng muốn mau chóng ra ngoài thực tập.

Đến lúc sắp nói lời chào với anh bạn mạng trường, Hoàng Doanh vẫn nói câu kia:

“Đi chết đi!”

(*) băng thông rộng, đại khái là có cái này mạng sẽ nhanh hơn, bạn nào có hứng thú tìm hiểu có thể tìm bác Google.

11. Chương 11: Phiên Ngoại: W Bán Dâm

Hoàng Doanh ngồi trên giường dùng laptop lên mạng, len lén nhìn thoáng qua Ngô Hàn Thao đang soạn giáo án ở máy tính trên bàn, rất nhanh sau đó liền đăng lên một bài chủ đề.

[Vạch trần bí mật Tui biết ý nghĩa bên trong của ID “Du A Mại Lang Quân”!! Một tên dài a~]

...

...

Lâu 9, [Hoàng Oanh Đả Tương Du]: Nha! Tiểu Lolita lại tạc mao nữa à! Đến đây, mời người ăn kẹo. ←__←

(Thế nhưng sau khi bấm nhấn phím F5, liền thấy lâu dưới rất nhanh xuất hiện phản hồi...)

Lâu 10, [Whtwithxx]: Oanh hậu, xem ra đêm qua trẫm không dùng đủ lực a, hả?”

(Hoàng Doanh hung hăng trợn mắt liếc nhìn bóng lưng Ngô Hàn Thao, thấy đối phương vẫn như cũ nhìn chăm chăm màn hình máy tính.)

Lâu 11, [Hoàng Oanh Đả Tương Du]: WHT! Anh đi bán dâm đi!

...

Thấy Ngô Hàn Thao không có phản ứng gì, Hoàng Doanh vui vẻ tiếp tục lướt web, không ngờ đột nhiên bị người đẩy ngã xuống giường.

“Này! Anh làm gì?!” Hoàng Doanh lấy tay đẩy người đang đè trên thân mình, cư nhiên dám đánh lén!

“Bán, dâm.” Ngô Hàn Thao từ kẽ răng rít ra hai chữ, bàn tay cũng không nhàn rời, nhanh chóng cởi quần Hoàng Doanh.

“Phốc – anh bán kẹ anh, em lại không nói là em muốn mua.” Nghe Ngô Hàn Thao nói, Hoàng Doanh bật cười thành tiếng. Tiếp tục vịn vẹo, muốn thoát khỏi bàn tay đang dao động trên người, tinh lực người nọ cũng quá tràn đầy đi.

Ngô Hàn Thao không để ý tới, tay còn lại chuẩn xác cầm lấy vật bên dưới của Hoàng Doanh, thủ pháp không ngừng biến hóa kích thích chỗ đó của Hoàng Doanh, thẳng đến khi nơi đó trở nên cứng ngắt, lại đột nhiên buông tay ra, tiến tới hậu phương của Hoàng Doanh chậm rãi tiến hành mở rộng. Kỳ thật tối hôm qua y đã làm hai lần, bây giờ rất dễ đưa vào ba ngón tay.

Ngô Hàn Thao ở bên tai Hoàng Doanh thổi khí, âm thanh mang theo một cổ hấp dẫn: “Mua hay không mua?”

“Không... Ân... A...” Từ bên tai kéo dài đến cổ hiện ra tầng tầng dấu vết hồng hồng nhàn nhạt, Ngô Hàn Thao hung hăng mút một hơi trên cổ Hoàng Doanh.

“Mua hay không mua? Hả?” Ngô Hàn Thao không tha tiếp tục hỏi Hoàng Doanh. Đột nhiên rút ngón tay ra khỏi hậu phương Hoàng Doanh, lại cầm lấy vật nhỏ dưới thân hắn.

“A... a mua... Ân mua a...” Hoàng Doanh thực không chịu nổi kích thích từ trước lần sau, Ngô Hàn Thao lại đùa giỡn hắn đạt tới giới hạn.

“Không bán cho người.” Ngô Hàn Thao đột nhiên rời khỏi người Hoàng Doanh, lạnh lùng nói.

“Người!... Chết tiệt!” Hoàng Doanh bị hắn mở hai chân, vừa then vừa giận, chuẩn bị dùng tay tự mình giải quyết. Bởi vậy hắn cũng không chú ý tới Ngô Hàn Thao cũng đang cởi quần.

“Anh cho em!” Miệng vừa nói, Ngô Hàn Thao vừa nhào tới trên người Hoàng Doanh, trực tiếp cầm thương ra trận, tiến vào bên trong Hoàng Doanh.

“Ách!... Chết tiệt a... Anh...” Hoàng Doanh bị y đột nhiên tiến vào, cả người nổi lên kích thích, một chút liền đạt tới đỉnh điểm bắn ra.

“Ân a... Đi ra ngoài... A... Anh...”

Ngô Hàn Thao cũng bị hậu phương Hoàng Doanh đột nhiên co rút hung hăng kích thích một phen, bất quá cũng chỉ vừa mới bắt đầu, hắn cũng không muốn mới nhanh như vậy đã đi ra ngoài. Thế là ở bên trong ngừng một hồi, liền tiếp tục đâm vào...

...

Ngoài phòng mặt trời chiếu rọi, bên trong phòng tựa hồ không phải cảnh xuân, mà còn hơn cả cảnh xuân.

~CHÍNH VĂN HOÀN~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mang-truong-di-chet-di>